

Ἀρετές καί πάθη

Ἕνα μυτερό ἀγκάθι

Ἔχετε προσέξει, παιδιά, κάποια φυτά ἢ λουλούδια πού ἔχουν ἀγκάθια;... Ναί, τά ἀγριόχορτα, τά τριαντάφυλλα... Ξέρει κάποιος νά μᾶς πεῖ γιατί τά ἔχει κάνει ὁ Θεός αὐτά τά φυτά μέ ἀγκάθια; ...Πολύ σωστά! Γιά νά προφυλάγονται ἀπό τούς «ἐχθρούς» τους. Ἀπό αὐτούς πού πᾶνε νά τά κόψουν ἢ νά τά φᾶνε. Πόσο μᾶς πληγώνουν οἱ τριανταφυλλιές, ὅταν πᾶμε νά κόψουμε τά πανέμορφα τριαντάφυλλά τους! (Μποροῦμε νά δείξουμε ἕνα ὁμορφο τριαντάφυλλο).

Φαντάζεστε τά φυτά νά ἔβγαζαν τά ἀγκάθια γιά νά πληγωθοῦν τά ἴδια; Ἦ καί οἱ μέλισσες καί ἄλλα ἔντομα νά πλήγωναν μέ τό κεντρί τους τόν ἑαυτό τους;

Αὐτό πού δέν κάνουν τά ζῶα, τό παθαίνουμε μερικές φορές ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ὑπάρχουν, παιδιά, **κάποιες ἀδυναμίες πού γεννιοῦνται μέσα στή δική μας καρδιά καί μοιάζουν μέ ἀγκάθια** πού πληγώνουν τούς ἄλλους, ἀλλά περισσότερο **πληγώνουν ἐμᾶς τούς ἴδιους**. Καί μία τέτοια ἀδυναμία εἶναι... **ἡ ζήλια** (σέ ἕνα ἀγκάθι ἐμφανίζουμε ἕνα καρτελάκι μέ τή λέξη «ζήλια»).

Σήμερα θά σᾶς διηγηθῶ μιά ἱστορία μ' ἕνα ἀγόρι, τόν Στάθη, πού πληγώθηκε κι αὐτός ἀπό τό μυτερό ἀγκάθι τῆς ζήλιας.

Ἡ ἱστορία μας

Ὁ Στάθης, ἓνας μαθητὴς τῆς Δ΄ τάξης, εἶναι ἓνα χαριτωμένο καὶ κεφάλτο ἀγόρι. Τόν ἀγαποῦν ὄλοι μέσα στοῦ τμημα του, γι' αὐτό καὶ τόν ἔβγαλαν πρόεδρο στήν τάξη. Εἶναι καὶ πολὺ καλὸς μαθητὴς. Ἰδιαίτερα σὰ μαθηματικά. Βλέπεις «τό μῆλο κάτω ἀπὸ τὴ μηλιά θά πέσει», λέει ἢ δασκάλα τους, μιά καὶ ὁ πατέρας του εἶναι καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν σέ φροντιστήριο.

Αὐτό ὅμως πού τοῦ ἀρέσει περισσότερο, ὅπως ἐξάλλου καὶ σὰ πιο πολλὰ ἀγόρια, εἶναι τό ποδόσφαιρο. Κι ὄχι μόνο τοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ εἶναι καὶ αὐτός πού τόν παραδέχονται γιὰ ἀρχηγό τους ὄλα τὰ παιδιά τῆς τάξης. Ἀπὸ πέρσι τόν ἔγραψαν οἱ γονεῖς του καὶ σέ ὁμάδα καὶ ὄλοι τόν βλέπουν σάν νά ἔναι ἤδη κανένας μεγάλος ποδοσφαιριστὴς.

Αὐτός ὅμως, ἂν καὶ ἀρχηγός, δέν φέρεται ἐγωιστικά. Εἶναι ἀρκετὰ εὐγενικός καὶ καλὸς μέ τους ἄλλους. Αὐτὴ του τὴ συμπεριφορά, τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλοσύνη, τὴ χρωσάει ἰδιαίτερα στόν θεῖο του τόν Ἀποστόλη, πού ἔχει ἓνα ζαχαροπλαστεῖο ἀπέναντι ἀπὸ τό σχολεῖο του. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του δέν προλαβαίνουν κάποιες φορές νά τόν πάρουν οὔτε σίς 4μ.μ. ἀπὸ τό ὄλοήμερο, ἔγραψαν τόν Στάθη σ' αὐτό τό σχολεῖο, ὥστε νά ἔναι μαζί μέ τὰ ξαδέλφια του καὶ σχολώντας νά πηγαίνουν στοῦ μαγαζὶ τοῦ θεῖου. Χαίρεται πολὺ ὄταν ὁ θεῖος Ἀποστόλης τους διαβάζει κάτι ὠραῖο, τους μιλάει γιὰ τόν Θεό καὶ προσεύχεται μαζί τους.

Ἐχει ὅμως περίπου ἓναν μῆνα τώρα πού ὁ Στάθης δέν εἶναι τό ἴδιο κεφάλτος. Εἶναι συχνὰ ἀρκετὰ σκεφτικός καὶ μιλάει ἀπότομα σούς φίλους του. Τί συνέβη; Μετὰ τὰ Χριστοῦγεννα ἦρθε στοῦ τμημα τους ἓνας καινούργιος μαθητὴς, ὁ Ἀλέξης. Ὁ Στάθης προθυμοποιήθηκε νά καθίσει μαζί του στοῦ ἴδιο θρανίο καὶ νά τοῦ κάνει παρέα σὰ διαλείμματα. Ἀπὸ τὰ ξαδέλφια του ἔμαθε ὄτι ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέξη ἦταν ἄρρωστος καὶ ἢ μητέρα του ἦρθε ἐδῶ στήν πόλη γιὰ νά

δουλέψει.

‘Ο Άλέξης είναι μέτριος μαθητής. ‘Ο Στάθης προσπαθοῦσε στήν ἀρχή νά τοῦ ἐξηγήσει κάτι πού δέν καταλάβαινε στά μαθήματα καί φαινόταν πώς χαιρόταν κι ἐκεῖνος μέ τήν ἀγάπη πού τοῦ ἔδειχνε. Τόν ἔπαιρνε μαζί του καί στά διαλείμματα καί τόν γνώρισε μέ τούς φίλους του.

Κάποια μέρα ὅμως ἔνωσε κάτι νά τσιμπάει τήν καρδιά τοῦ Στάθη καί νά τόν πονάει... Συνέβη τήν ὥρα τῆς γυμναστικῆς. ‘Ο γυμναστής μετά τό ζέσταμα εἶπε νά φέρουν τίς μπάλες τοῦ ποδοσφαίρου. Τά ἀγόρια χοροπηδοῦσαν ἐνθουσιασμένα.

‘Ο γυμναστής χώρισε τά παιδιά σέ ὀμάδες. ‘Ο Στάθης καί ὁ Άλέξης βρέθηκαν ἀντίπαλοι. Καθώς προχωροῦσε τό παιχνίδι, ὁ Στάθης διαπίστωσε ὅτι ὁ Άλέξης ἦταν πολύ γρήγορος καί εὐκίνητος. “Όταν εἶχε τήν μπάλα, δύσκολα μποροῦσε κανείς νά τοῦ τήν πάρει. Οἱ τρίπλες του τόν ἔφερναν γρήγορα κοντά στό τέρμα τῆς δικῆς του ὀμάδας καί δέν ἄρρησαν νά μποῦν τά πρῶτα γκόλ. Οἱ συμπαῖκτες του τόν ἀγκάλιαζαν, πανηγύριζαν, ζητωκραύγαζαν! Κι αὐτοί πού στήν ἀρχή ἦταν λυπημένοι γιατί δέν ἦταν μέ τόν Στάθη στήν ἴδια ὀμάδα, τώρα ἔβλεπαν πώς εἶναι οἱ νικητές. Κι αὐτό δέν ἔγινε μόνο μία φορά. Ἀκόμη καί στά διαλείμματα πολλοί ἤθελαν νά εἶναι παρέα μέ τόν Άλέξη.

‘Ο Στάθης τώρα φέρεται ἀλλιώτικα. Δέν τόν βοηθαίει τόν Άλέξη στά μαθήματα. «Τί; Ἐγώ θά διαβάζω καί αὐτός νά παίρνει τό “Μπράβο” ἀπό τήν κυρία; Καί οἱ ἄλλοι πῶς τοῦ μιλάνε; Λές καί εἶναι κάποιος σπουδαῖος! Ἀκόμα καί ἡ κυρία... Δέν τόν μαλώνει, ἐνῶ τόσες φορές δέν φέρνει χαράκια καί στυλό... Καί τώρα πού εἶναι νά γίνουν οἱ σχολικοί ἀγῶνες, τόν Άλέξη ἔβαλε ὁ γυμναστής ἀρχηγό τοῦ τμήματος!».

Πῶς, λοιπόν, νά μὴν εἶναι λυπημένος ὁ Στάθης; **Δέν εἶναι πιά τό χαρούμενο ἀγόρι, ἀλλά ἓνα πικραμένο παιδί,** πού λές καί περιμένει κάτι νά ποῦν οἱ φίλοι του γιά νά ἀντιδράσει καί νά μαλώσει

μαζί τους. Μέ τον Άλέξη σχεδόν δέν μιλάει. Έξάλλου βρῆκε καί μιά δικαιολογία καί ζήτησε νά καθίσει σέ άλλο θρανίο «πιό μπροστά, γιατί δέν ἔβλεπε καλά», ὅπως εἶπε στήν κυρία. Κι ἐκείνη, σάν νά κατάλαβε, δέν τοῦ εἶπε τίποτα καί δέχτηκε τήν ἀλλαγῆ.

Σήμερα, σχολώντας ὁ Στάθης πῆγε πάλι στό ζαχαροπλαστεῖο τοῦ θεῖου Ἀποστόλη. Μπῆκε, σχεδόν χωρίς νά χαιρετήσῃ, στό δωμάτιο πίσω ἀπό τό μαγαζί. Δέν εἶχε φάει στό ὅλοήμερο, ὅμως δέν εἶχε ὄρεξη τόν τελευταῖο καιρό. Ὁ θεῖος ἤρθε καί κάθισε στήν καρέκλα δίπλα στόν Στάθη.

- Ὁ ξάδελφός σου μοῦ εἶπε ὅτι δέν ἔφαγες πάλι στό ὅλοήμερο. Μήπως δέν εἶσαι καλά; Θέλεις νά σοῦ φέρω κάτι νά φᾶς;

«Ὅχι», ἔγνεψε μέ μιά κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ καί δέν εἶπε τίποτα.

- Μήπως πονᾶς κάπου;

«Ὅχι», ἔγνεψε πάλι.

- Μήπως, ἀγόρι μου, ὁ πόνος σου δέν εἶναι στό σῶμα, ἀλλά... στήν καρδιά σου; Μήπως κάτι σέ στενοχωρεῖ καί σοῦ χαλαίει τή διάθεση;... Ὁ Νίκος κάτι μοῦ εἶπε γιά τούς ἀγῶνες... Μήπως αὐτό σέ λύπησε καί ἔχασες τό κέφι σου;

Ὁ Στάθης δέν μίλησε, ἀλλά ἄρχισε νά κλαίει. Ὁ θεῖος τόν ἀγκάλιασε καί περίμενε λίγη ὥρα νά ἠρεμήσῃ.

- Ἀγόρι μου καλό, μή στενοχωριέσαι! **Σέ ὅλους μας συμβαίνει αὐτό, μή νομίζεις.** Ὅλοι ἔρχονται στιγμές πού βλέπουμε κάποιον νά τά καταφέρνει κάπου καλύτερα ἀπό μᾶς καί νιώθουμε νά μᾶς τσιμπάει ἓνα ἀγκάθι μέσα μας, ἢ ζήλια. **Εἶναι ἀνθρώπινο.** Κι ἐσύ λυπήθηκες πού ἔγινε κάποιος ἄλλος ἀρχηγός, ἐνῶ ἤσουν σίγουρος ὅτι εἶσαι ὁ καλύτερος... Ἴσως νά νομίζεις ὅτι καί σέ ἀδίκησαν. Ἔτσι νιώθεις;

- Ὅχι! Τό βλέπω ὅτι ὁ Άλέξης εἶναι πιό γρήγορος καί κάνει καλύτερο σούτ ἀπό μένα, εἶπε θλιμμένα.

- Αὐτό πού λές, Στάθη μου, μοῦ δίνει μεγάλη χαρά, γιατί δείχνει ὅτι ἡ ζήλια δέν ἔκανε μεγάλη ζημιά στήν ψυχούλα σου. **Δύσκολα**

παραδεχόμαστε ότι οί άλλοι μπορεί νά εἶναι καλύτεροί μας, ἀλλά ἐσύ αὐτό τό κατάφερες. Εἶσαι ἕνα χαριτωμένο παιδί τοῦ Χριστοῦ καί θέλεις νά τούς ἀγαπᾷς ὅλους, ὅπως τό θέλει κι ὁ Χριστός μας. Ζήτα, λοιπόν, τή δική Του βοήθεια γιά νά μπορεῖς νά δείχνεις ἀγάπη στόν συμμαθητή σου. Κι ὅταν μέσα σου ἡ ζήλια πάει νά σε τσιμπήσει, ἐσύ ἀδιαφόρησε καί φέρσου μέ καλοσύνη. Τότε θά δεῖς τί χαρά θά νιώσεις! Σκέψου τώρα, τί θά μπορούσες νά κάνεις γιά νά δώσεις χαρά στόν Ἀλέξη;

- Ἄφησέ με, θεῖε μου, λίγο νά τό σκεφτῶ, γιατί δέν μοῦ εἶναι τόσο εὔκολο.

Τρεῖς μέρες πάλευε μέσα του ὁ Στάθης. Τήν τρίτη μέρα ἤρθε καί βρῆκε τόν θεῖο του.

- Τό ἀποφάσισα. Ὅσο δύσκολο κι ἂν μοῦ εἶναι, θέλω μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά τό κάνω. Σκέφτηκα νά δανείσω στόν Ἀλέξη γιά τούς ἀγῶνες τό περιβραχιόνιο τοῦ ἀρχηγοῦ. Κι ἀκόμη, νά τόν βοηθᾶω στά μαθηματικά, μιά κι ἐμένα μέ βοηθάει ὁ μπαμπάς, ἀλλά αὐτόν ποῖός νά τόν βοηθήσει...

- Σέ συγχαίρω, Στάθη! εἶπε συγκινημένος ὁ θεῖος Ἀποστόλης. Αὐτά πού σκέφτηκες μοῦ φαίνονται τά σπουδαιότερα πού θά μπορούσες νά τοῦ δώσεις. Κέρδισες σήμερα μιά **πολύ μεγάλη νίκη**, παιδί μου, μεγαλύτερη ἀπό κάθε ἄλλη πού πέτυχες μέχρι τώρα στούς ἀγῶνες τοῦ ποδοσφαίρου.

Ἡ ζήλια

Συμφωνεῖτε, παιδιά, μέ τόν θεῖο Ἀποστόλη; Δέν ἦταν σπουδαία νίκη αὐτή;... Τί λέτε νά ἔνιωσε ὁ Στάθης ὅταν ἔδωσε τό περιβραχιόνιο στόν Ἀλέξη;... Μιά μεγάλη χαρά στήν καρδιά του, γιατί νίκησε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Κι αὐτές οἱ νίκες, **οἱ νίκες τῆς ἀγάπης παίρνουν βραβεῖο ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό!** Οἱ ἄγγελοι μᾶς βλέπουν καί

μᾶς χειροκροτοῦν. Ὁλος ὁ οὐρανός πανηγυρίζει μαζί μας.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅλοι μας ζηλεύουμε. Μὴν πεῖ κανεὶς πὼς δὲν ζηλεύει ποτέ. Κι ἂν δὲν ζήλεψε, θά ζηλέψει κάποια στιγμή. **Ὅλους μᾶς κεντᾶ αὐτό τό ἀγκάθι τῆς ζήλιας. Κι ἂν τό ἀφήσουμε μέσα μας, θά πληγώσει τὴν καρδιά μας.** Θά τὴν κάνει νά ματώνει ἀπὸ λύπη.

Τί πρότεινε ὁ θεῖος Ἀποστόλης στὸν Στάθη γιὰ νά νικήσει αὐτό τό πάθος τῆς ζήλιας; Νά μὴ στενοχωριέται πού νιώθει νά ζηλεύει, ἀλλὰ νά προσπαθήσει **νά δείξει ἀγάπη.** Εἶναι εὐκόλο αὐτό; Τί λέτε;... Δέν εἶναι εὐκόλο. Ἔχουμε ὅμως μία μεγάλη δύναμη πού μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει. Ποιά; Τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. **Νά ζητοῦμε, λοιπόν, σὴν προσευχή μας τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ.** Αὐτός μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει νά φερόμαστε μέ ἀγάπη σέ ὅποιον ζηλεύουμε. Π.χ.

* Στὴ φίλη μας, πού φοράει ἓνα ὠραῖο φόρεμα, νά τῆς πῶ κι ἐγὼ ἓναν καλὸ λόγο: ὅτι τῆς ταιριάζει πολὺ.

* Σέ κάποιον πού τραγουδάει ὄμορφα κι ἐγὼ ζηλεύω, νά... χαρίσω ἓνα «Μπράβο!» μαζί μέ ἓνα ζεστὸ χαμόγελο.

* Νά μὴν κατεβάσω τὰ μοῦτρα στοὺς γονεῖς μου πού πῆραν ἓνα καλύτερο μπουφάν στὸν ἀδελφό μου.

* Στὸν συμμαθητὴ μου πού πῆρε «Ἄριστα» σὸ τέστ νά πῶ κι ἐγὼ «Συγχαρητήρια!».

Γιὰ σκεφτεῖτε, τί ἄλλο μπορούμε νά κάνουμε;...

Ἄς πάρουμε, λοιπόν, σήμερα μία ἀπόφαση:

**Ὅταν τό ἀγκάθι
τῆς ζήλιας μέ κεντᾶ,
ἄς δείχνω ἐγὼ ἀγάπη
καί θά ἴσχει ἡ χαρά.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Λουλούδι σέ φωτογραφία.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Παιχνίδι μέ προβολή: «Έξι ἀγωνιστικές μπαλιές».

